

I. rész

A Jedik Bosszúja

5. fejezet

Vihar Előtti Csend

Hevesen süvített végig a szél Slius Van poros talaján, vihar közeledett. A hatalmas sötét tónusú felhők egyre csak tornyosultak, szép lassan elfedve az égboltot. Néma csend köszöntött a tájra, mint minden égiháború előtt, egyedül csak két fénykard izzó pengéjének zúgó moraja hallatszott valamelyest, de ez alig volt észrevehető tulajdonosaik számára. Ők ugyanis meredten figyelték egymást, szemekkel mérték fel ellenfelüket, annak gyengéi után kutatva. Bár Drakának több is akadt jelenleg, Lizara kísérői ugyanis koránt sem akarták feladni harc nélkül, kitartanak mellette. Halálukig, ha kell, ahogyan ezt már kölcsönösen tanúsították egymás iránt az elmúlt év folyamán.

Ennek ellenére a nautóliai oda sem hederített rájuk, vagy felé tartott sugárvetőikre, nem tartotta őket számottevő fenyegetésnek. Sőt, még a sithtől sem tartott különösebben, hiszen már ismerte a felállást. Egyetlen félelme a Hammer of God jelenlétében lakozhatott, hiszen a lány könnyedén kerekelt oldalra vele, a pilótája pedig éppen erre készült. Stan ekkorra már a szájához is emelte a csuklójához csatolt kommunikátorát.

- Szálljatok már be! – kiáltotta bele, amilyen hangosan csak tudta, közben görcsösen szorongatta a gázkart jobbjaival. A kis csapat azonnal a még leeresztett rámpa felé sietett, Lizara hátul maradt, hogy fedezhesse társait, amikor is a Jedi előreláthatóan rájuk támad, nehogy elszalaszthassa ismételten tálcán kínálgató lehetőségét. De az nem tette, ehelyett némán, látszólag érzelemmentesen állt és figyelte, ahogyan Silk fellép a hajó fedélzetére. Gesztenyebarna szemein egyáltalán nem mutatkozott ennek láttán fakadó öröme, miközben óvatosan övéhez csúsztatta jobb kezét.

Magát a detonátort ki sem kellett vennie onnan, vagy bármilyen formában is érintkeznie vele. Elég volt egy finom kézmozdulat s az Erő már gondoskodott is a többről, a pirosas árnyalatú gomb lenyomódása formájában. A csel mindenki számára rejtve maradt, aki nem tudott belelátni a mindent körülvevő szent energia rezdüléseibe, de a Sith is csak túlkésőn kapott észbe.

S kiáltott volna, de nem tehetette.

Mindössze kecses kézfejjével rámarkolt az ex-rohamosztagos karjára és visszarántotta azt a biztos halálból. Emersonért, Ren'Stanért és Jarheadért már semmit sem tehetett, még csak végig sem nézhette, ahogyan a hajójuk túlsó oldalára rögzített hődetonátor felrobban. Könnyű szerrel átszakítva annak burkolatát, majd lángba borítva a hajótestet. Egyedül a leeresztett rámpa felől érkező lángoszlop hőjét és lökéshullámát érezhette, és érezte is, amint az bekövetkezett. Ugyanis tudta, érezte az Erő néma sikolyai által, hogy Draka a meglepetés elsöprő erejét kihasználva azonnal nekiront majd. Így mikorra földre dobott köpenyét elfújta a lökéshullám, ő már kardját maga elé tartva nézett szembe a felé vetődő mesterrel s egy erőlökéssel próbált egy lélegzetvételnyi előnyhöz jutni, mely működni látszott.

Annak ereje ugyanis könnyű szerrel hátra taszította a már levegőben lévő jedit, de az fényszabályja zöldesen izzó pengéjét egy szempillantás alatt a száraz talajba mélyesztve fékezte erejét. Viszont így is jó három métert csúszott s szép kis árkot vájt a talajba.

- *Túl könnyű is lett volna* – jegyezte meg a neutóliai gondolataiban, majd felegyenesedve ismét közelíteni kezdett, ezúttal a talaj szintjéről próbálkozva. Ekkorra Silk is eldöntötte mit tegyen, csupán a megfelelő alkalomra várt, hogy kellő távolságra legyen zöld színű penge tulajdonosa valamely létfontosságú szervétől.

Ekkor köhögés hallatszott.

Mégpedig a lángoló hajó belseje felől. Lizara egy biccentéssel jelzett társának, hogy induljon, terve egyébként sem kecsegtetett volna mással ideje koránt bekövetkező halálánál, ketten legalább egy szikrányi esélyük kínálkozhatna, amennyiben fiatal útítársuk kellő mértékben eltereli az idegen figyelmét...

Szinte már tapintható volt a feszültség kettejük között, érezhető volt nem csak ez Erő, de még a viszonylag frissnek mondható levegő minden apró rezdülésében is. Egyedül arcukról nem volt az leolvasható, bármiféle érzellemmel egyetemben. Csak meredten bámulták egymást sárgásan izzó szempárjaik tekinteteivel. A korábban Travis szemszögéből az utolsó csepp vért is megfagyasztó gondolat egyre szertefoszlni látszott, mintha csak egy régi ellenfele csillaghajója tűnne el a felhők között.

- Hogy mi van? – kérdezte Travis fennhangon mikorra már kellő képpen elhessegette a gondolatot, hogy szóhoz juthasson.

- Bocsájtssd rendelkezésemre a flottádat! – förmedt rá Sidis haragosan. Az össze lehetséges válasz közül erre számított a legkevésbé, pedig oly sokszor végigfutatta elméjén ezen ragyogó pillanatot.

- Eszem ágában sincs. Az előbb még arról volt szó, hogy segítesz összeszedni egy valamire való flottát, aztán saját utadat járod majd. És ez így is fog történni.

- Ne vegyél rá mérget – közben fekete, vöröses mintázattal díszített, hajlított markolatú, valamint érdes felületű fénykardja felé emelte kezét.

- Rajta, csináld csak. Tudod, hogy én vagyok az erősebb, percek alatt kicsinállak. Aztán végre a Demetreus is az enyém lehet. - ekkor azonban Synthia jelent meg mellettük és haragos ciklonként viharzott középük.

- Ah, Synthia. Emlékeztetnéd rá a barátunkat, hogy mi történik a hajóval halálom esetén? – a női ábrázatot imitáló hologram látszólag gondolkodás nélkül rábólintott, de valójában több millió számítás záporozott végig vezérlőjében.

- Az Egy pusztulása esetén a Demetreus a legközelebbi csillag felé veszi az irányt, amint valamennyi hangár hermetikusan elzáródott és az összes mentőkabin kilötte magát az űrbe, majd fél percen belül felrobbantja azokat az önmegsemmisítő mechanizmus...

- Szóval, ha megölsz, sosem jutsz ki innen.

- De te sem tudsz végezni velem – ezután néhány feszült pillanat következett, gondosan méregették egymást és esélyeiket, ha a másik fél mégis meggondolná magát. Egyedül Synthia látszott nyugodtnak, hiszen nem is voltak érzelmei, ráadásul a számításai alapján az összecsapás esélye egy a négyszázhetvenhathoz.

Ennyire már csak volt nem peches.

Végül Sidis jóízűen felnevetett. Travis eddig se értett túl sokat a mai nap folyamán tapasztaltakból, most pedig végleg elvesztette a folyamat.

- Csak vicc volt – hangzott a frappáns magyarázat.

- Vicc? Ez neked egy vicc volt?

- Igen. A klónozástól kezdve az üzenetekig az egész, csak megrendeztük – jelentette ki fennhangon, bár Travis némi aggodalmat és jókora idegességet észlelt szívében. Ez alapján lehetetlenség volt eldönteni számára, hogy ő most egy klón, akinél valamiféle hiba következtében szabad akaratot kapott, vagy pedig még többé-kevésbé életben volt, mikor Sidis rátalált és laposan átverte az előbb.

De egy biztos: ő itt van, lélegzik, és azt csinál, amit csak akar. Ráadásul meg kell mentenie tanítványát a neutóliai karmai közül. Ez épp elég okot szolgáltatott számára, hogy most az utóbbi elfogadását tette.

- El kell ismernem, alaposan átejtettél...

Ekkor a Demetreus végre elérte úti célját és hatalmas robajjal tört elő az aprócskák tünő csillagok végtelen óceánjából. Előtte az akkor felépített armada maradványai teljes pompában sorakoztak.

- Itt is volnánk – közölte Travis elmosolyodva. A még most is büszke flotta hajói egymás után rajzolódtak ki szemei előtt, egyik hatalmas csillagromboló a másik után, fregattok és

vadászgépek sorakoztak körülöttük. Sokkal több, mint azt remélte, de még is kevesebb, mint kellett volna. Megnyugtatóan tapasztalta, hogy a Nemezis többé-kevésbé jó állapotban volt, teljesen harcképesnek találta a távolból.

Sőt, még egy másik phalanx is tanyázott mellette!

Azonban, csak ekkor tűnt fel neki, hogy ezzel nem stimmelt valami. Nem ilyen volt egy hónapok óta szendergő flotta látványa, de még egy hete vesztegelőé sem. Csak egy harcra kész flotta nyújt ilyen lélegzetelállító ábrázatot.

E feltételezést támasztotta alá a műszerfalra vetett kósza pillantása, amely tökéletesen megmutatta neki, hogy valamennyi hajó elhárító mezejét már aktiválták és félkör alakban sorakoztak, ráadásul:

Élesítették a fegyvereiket...

Hatalmas robaj hallatott odakintről, miközben Silk a korábbi küldetésben felvett öltözetet viselő társát próbálta kivonszolni a lángoló hajótestből. Legalábbis a bejáratig, hogy aztán közösen támogathassák Lizarát, aki mindent beleadott a kintről hallatszó kardcsapások, fűrge léptek és heves lélegzetvételek árulkodó hangjaiból elnézve.

Mivel a sisaknak köszönhetően fogalma sem volt, kit vonszolt éppen úgy döntött, nem vesződik tovább, a hangjából már teljes biztonsággal rálehetett a most jelentéktelen, számára mégis fontos válaszra.

- Jól vagy?

- Szerinted?! – hangzott az éles válasz. Ha hangjából nem is tudta volna eldönteni, maga a puszta stílus is elegendő bizonyítékként szolgált volna számára. Jarhead az.

- Akkor jó, fogd meg ezt – közben odanyújtotta az egyik földön heverő, feltehetően a fegyverraktárból oda vetődő sugárkarabélyt.

- Ennyire rossz? – kérdezte vissza meglepetten, miközben nagy nehezen feltápáskodott a már tűzforró duracéllemezekből álló talajról. Természetes úton született társa csak némán bölintott, bár ez felesleges lett volna. Hiszen a klónnak ekkorra már tökéletes rálátása nyílt az enyhén oldalra dőlt hajójuk rámpája előtt sakálként küzdő erőhasználók heves párbajára.

- Gyerünk! Muszáj elterelnünk a figyelmét... - tért azonnal a lényegre Silk, jól tudta mit jelent ez számukra. Ennek hallatán Jarhead csak felé nyújtotta a kezét, ő pedig szorosan megragadta azt.

- Megtiszteltetés volt.

- Akárcsak nekem – majd egy gyászos pillanat elteltével sugárvetőikkel kezeik között indultak le a rámpán. A lánynak valóban el kellett némi segítség, tudta, hogy Draka az erősebb kettejük közül. De azt nem, hogy ennyivel. Mostanra teljesen fel kellett hagynia agresszív taktikáját és minden erejével védekeznie kellett. Alig védte ki a neutóliai egyik csapását, azt már a másik követte, melynek sikere a másodperc alig tört részén múlt, aztán a következőnél is, majd az azt követőnél.

Ez nem a szokványos Jedi taktika.

Drakát ugyanis most mester léteire elvakította dühe és nem tudott gátat szabni heves érzelmei tomboló viharának. Egyre csak öreg barátjára, Kensonra gondolt és fél évvel a tragikus események előtt hozzá szegődött növendékére, aztán a látomásra. Mostanra nem is nagyon próbált gátat szabni ezeknek, jó volt ez így...

Már épp megtörte volna az önmagát makacsul védő lány sikeres háritásai sorozatát, amikor is két rohamosztagosnak látszó férfi rohant le a rámpáról és nyitott tüzet habozás nélkül a Jedi mesterre. Szerencsére pont jókor sikerült elkapniuk, hogy félbe kényszerüljön szakítani a mozdulatsort, s az érkező nyalábokat is csak elpattintani tudta, ahelyett, hogy ellenfelei felé irányozhatta volna azokat.

De hamar fordult a kocka.

A fiatal Sith ujjából előtörő heves szikrák vihara elől oldalra bukfencezve éles szögbe fordított kardjának zöldesen izzó pengéjével háritotta a felé érkező lövéseket, ezúttal valamivel pontosabban. Az egyik nem sokkal Silk válla felett süvített el az azt követő viszont Jarhead mellkasába csapódott. Aki hátra esett a becsapódás semmihez sem hasonlítható érzetet keltő erejétől, majd szép lassan minden kezdett elsötétülni körülötte.

De még koránt sem szándékozott feladni.

Célra tartva ismét tüzet nyitott a még mindig kezei közt szorongatott sugárvetővel Silk fedező tüze kíséretében. Draka elszántságukat tapasztalva a lövedékek körülményes visszapattintása mellett inkább más módszerhez folyamodott.

Éles szögben hátra szökellve feléjük irányzott egy erőlkést, majd egy erőteljes rúgással felelt a pillanatot kihasználó Sith támadására, amely halántékon érte a lányt. Viszont az Erő segítségével sikerült mentesülnie a fájdalmas következmények alól és szinte töretlenül folytatta a harcot. Társai viszont nem voltak ilyen szerencsések.

A lökés ereje kirántotta a haldokló klón kezéből sugárvetőjét, aki a saját vérében való fuldoklása közepette már képtelen volt utána eredni.

- *Hát ennyi volt...* - visszhangzott gondolataiban, bár nem ilyen halált képzelt magának, most megbékélni látszott a gondolattal, majd örök álomba merült...

Silket a lökés ereje nem csak ledöntötte lábáról, de még a magasba is repítette, majd meglepetésének köszönhetően védtelenül hagyott fejével érkezett a még most is lángokban álló Hammer of God elülső leszállókarmának. Ennek láttán Lizarát mérhetetlen düh árasztotta el, amelyet egyre csak tápláltak a harc közepette bevillanó képek.

Mesteréről, aki feláldozta magát, hogy élhessen, az elmúlt év minden egyes fájdalommal teli eseményéről, a Trace-el történekről, mindenről, amely csak táplálhatta lelkének sárgás szempárjában tomboló tüzeit. Mostanra már mindkettejük átadta magát az érzésnek.

Gyűlölet feszült, gyűlöletnek...

A Nemesis turbólézerei egymás után emelkedtek a közelgő kolosszus felé, célra tartottak. Hídján hangyákként nyüzsögtek az emberek, sorra adták meg a célirányokat és a tüzelési vektorokat. Egyedül Aleya állt egy helyben, s csak meredten bámulta a némán felé úszó Demetreus még magánál az úrnél is feketébb hajótestét, miközben annak valamennyi masszív lövegágyúja a feléjük eső csillagromboló felé fordult.

- Úrnöm, megkezdhetjük a tüzelést? – fordult oda hozzá Dalen értetlenkedve, bár ez nem mutatkozott túlzottan a rodián arcán, vagy sötétkék, rovarszerű szemein. Azonban nem kapott választ a kérdésére, a twi'lek továbbra is csak némán meredt ki az ablakon, mintha csak megigézte volna a nem mindennapi csillaghajó ábrázata.

- Ne... suttogta alig érthetően, de továbbra sem vette le szemét a hajóról. Ha most bármely erőhasználó a közelében tartózkodott volna könnyedén megérezhette félelmét, melytől most valósággal megdermedt s földbe gyökereztek lábai. Katonáival ellentétben ismerte a hajót, jobban, mint azt bárki is gondolhatná.

Biztosra vette, hogy a kisebb nagyváros méretű szörnyeteg egy karcolás nélkül átvészelné az ütközetet, viszont nem akarózott ilyen könnyen feladni hatalmát, hogy aztán ismét Travis bábja lehessen. Neki mindenképp meg kell halnia.

- Hívnak minket – jelentette ki fennhangon a rodián. Aleya felé fordítva fejét bólintott, majd rövidesen a Sith hajdani – és eljövendő, ha nem talál ki valamit, de azonnal – urának kékes hologramja rajzolódott ki előttük kristály tisztán, a kis távolságnak köszönhetően.

- Áh, milyen kellemes „fogadtatás” – mondta Travis különös hanglejtéssel ejtve a szót. Mindent a tavaly megszokott módon talált a helyiségben, ahogyan azt felmérte sárga szempárja sebesen pásztázó tekintetével.

Egy dolgot kivéve. Már nem volt jelen korábbi admirálisa alázatos tekintete, s még csak meg sem hajolt jelenléte előtt. Ehelyett egy céltudatos, mindenre elszánt twi'lekkel találta magát szemben. Tehát az élesített fegyverek egy út közben meghiúsult merényletszerűség részét kellett, hogy képezze. Balszerencséjére, most nem lőhették ki csak úgy a zászlós hajót, hiszen csak a Nemezisről lehet lekérni a nyomkövető adatait, szóval ismét a mit sem sejtő, barátságos szerzet szerepét kellett játszania.

- Csupán az érkezésed öröme tisztelegtünk – válaszolta a twi'lek immár alázatosan, még egy enyhébb meghajlást is rögtönzött hozzá. Ő sem vélte magát fölényes helyzetben, jóval több esélye lesz Travis ellen, ha már a fedélzetre érkezett és szemtől-szemben szállhat harcba vele. Persze ez még mindig nem volt valami sok, de erre is támadt egy ötlete.

- Szánalmas... - súgta oda Sidis társának, amint Aleya befejezte mondandóját. – Ennyire nem lehet ostoba, hogy csak úgy átadja neked a helyét.

- Nem, valószínűleg meg akar majd ölni, amint betettem a lábam a fedélzetre – válaszolta halálnyugalommal. S valóban nem aggódott különösebben, korábban is legyőzte.

Most miért lenne másképpen?

Aleya a leghűségesebb embereiből válogatott kisebb hadseregével az oldalán fogadta Travis kompját. Jobb kezét feltartva jelezte a rohamosztagosoknak, hogy tartsák célra fegyvereiket, s azok egy szempillantás alatt eleget tettek a parancsnak, ujjukat pedig szorosan a ravasz köré csavarták, közben a Sith bal kezébe vette fénykardját.

Ekkor lenyílt annak rámpája és egy csuklyás alak lépett le róla, bakancsa már távolról is hallható dobogásának kíséretében. A twi'lek már éppen jelt adott volna a tüzelésre, amikor a furcsa szerzet lehajtotta csuklyáját és egy idegen arca rajzolódott ki előtte.

- Meglepődöttél? – vágta hozzá Sidis gúnyosan. Teljes bizottsággal merte Travisra bízni a hajóját távollétében, Synthia nem engedelmeskedett akárkinek. Ráadásul így az ő élete is biztonságban van, hiszen társa a Demetreusról bármikor porrá zúzhatná a Nemezist, s ezzel a twi'leknek is tisztában kell lennie. Aki csalódottan deaktiválta fényszablyáját, s figyelte, ahogyan a Sith a félelem legcsekélyebb jele nélkül sétált el köztük, majd a legközelebbi turbólift felé vette az irányt.

- Ne kövessetek – jelentette ki fennhangon, amikor már épp utána indult volna néhány a felsorakozó rohamosztagosok közül. Viszont csak kettejüknek volt annyi esze, hogy egy bölcs pillanatot követően hallgassanak is rá. A másik kettő pedig futólépésben kezdett sietni felé, ám ekkor a Sith válla fölé emelte jobb kezét. Majd anélkül, hogy visszanézett volna, annak egyetlen mozdulatával egyidejűleg törte ki a két klón nyakát.

- Én szóltam... - nevetett fel a férfi önelégülten, miközben a másodperc tört része alatt szegeződött rá a hangárban tartózkodók sugárfegyvereinek valamennyije, ő viszont csak szép nyugodtan fordította Aleya felé tekintetét. - Csak rajta, ha te nyersz, a Demetreus egy szempillantás alatt szétlövi ezt az ócskavasat. Ha vesztesz, nos... akkor is meghalsz.

- Had menjen – mondta az ismételten bőrét féltő twi'lek, teljesen felé fordulva, ahogyan mindenki felé fordult. Ez tökéletes alkalmat nyújtott a valójában az úrkompban rostokoló Travisnak egy jó öreg „lopakodós” küldetésre. S az első adandó alkalommal kisurrant az egyik alsó, rejtett zsilipen, majd a roppant méretű hangár alsó részeibe vetődött. Egyenesen két, az erőhasználók elleni harcra képzett rohamosztagos elé érkezve, akik habozás nélkül szegezzék rá fegyvereiket, már épp meghúzták volna a ravaszt amikor...

- Ez meg hova tűnt? – fordult oda az egyikük értetlenkedve társához, az pedig csak a fejét ingatta, majd egy vállrántást követően mit sem sejtve tovább folytatták az őrzőtevényt, a sikeres elmetrűkköt útjára indító Travis alig tudott átcusszanni közöttük.

- *Hat évig képeztem őket, személyesen. Hat évig...* - ismételte magában a Sith némileg megkönnyebbülten, de mégis felháborodva a tényről, hogy ilyen eredménytelennek bizonyult a sok erőfeszítés.

Sidis mostanra már elérte Travis korábbi kabinját, meglepetten tapasztalta, hogy azt pontosan úgy találta, ahogyan feltehetően egy évvel ezelőtt hagyta – legalábbis a Travis által adott nyúlfarknyi leírás alapján. Hamar rátalált a falba rejtett kapcsolóra, majd egy hologram rajzolódott ki előtte a helyiség közepén, az adatok leolvasása nem okozott túl sok nehézséget számára.

- Travis, megvannak a koordináták. Lizara a Sluis Vanon tartózkodik, küldöm a pontos adatokat – az egykori Sith nagyúr mostanra már „észrevétlenül” feljutott a flotta leggyorsabb hajójára – a Calystora –, de ekkorra már más is megérezte jelenlétét, az a valaki pedig épp most próbált utána osonni, és meglehetősen sokadmagával.

- Áh, épp jókor – közölte, mintha mi sem lenne természetesebb. Majd egy legyintéssel aktiválja a hajó másik végén található vezérlőn a rámpa felhúzásáért felelős kapcsolót. Csak két klón tudta követni az ötven helyett.

Ennyi nem volt elég...

A következő pillanatban a robotpilóta már meg is kezdte a felszállást és az úralkalmatosság szép lassan végiglebegett a hangáron.

- Hová megyünk? – kérdezte a twi'lek óvatosan, hátha nem tudja Travis, mit is tervezett az imént. Viszont az nem volt hülye, jelenleg is érezte az előbb szőtt tervét gondolataiban. De még most is a korábban felvett szerepét kívánta játszani.

- A Sluis Vanra – vágta rá látszólag közömbösen.

- De mégis miért? Ráadásul az nincs olyan messze, nyugodtan mehettünk volna a Nemezis fedélzetén is – közben kiértek a hangárból egy másik csillaghajóval egyetemben.

- Az egyik Jedi megtalálta Lizarát, sietnünk kell, ha meg akarjuk menteni. Mivel alaposan helyben hagytak a múltkor úgy éreztem, jól jönne a segítséged.

- De... - hangzott el Aleya szájából alig hallhatóan.

- Ne csináld már, eddig mindig velem akartál jönni, akárhányszor csak elmentem valami izgalmas küldetésre. Azt hittem örülni fogsz.

- Persze – felelte kissé elbizonytalanodva. Ha mostani mesterkedésére nem is jött rá, a lány biztosan bevezeti majd a korábbi eseményekbe, akkor pedig harangoztak számára. Akárcsak, ha most rátámadna. Travis zárt térben sokkalta veszélyesebbnek számított, mint nyílt terepen, vagy egy tágas helyiségben. A túlélés percről-percre nehezebbé vált számára.

- Akkor jó – vágta rá Travis. Sluis Van egy elhagyatott világ, amint leszámoltak a jedivel könnyedén megszabadulhat tőle. Hiszen már semmi szüksége sem lesz rá, immár készen állt Lizara. Közben a hipertérbe belépő Demetreust figyelve gyorsítottak fény feletti sebességre.

Egyik kardcsapás követte a másikat, ahogyan a tetőpontjára hágott párharcuk. Most a Sith felé fordult a mérleg, aki jóval hatékonyabban használta ki haragját. Hiszen erre született, erre tanították. A két lézerkard izzó pengéje haragosan feszült egymásnak, majd egyre közelebb csúsztak a szemben álló felek irányába, szikrákat hányva egymás felületén.

Ekkor Lizara hirtelen elrántotta a vörösösen izzó pengét, majd lebukott a feje felett elsuhanó lézer elől, s a Jedi lábához irányozta a következő csapást. Aki nem tehetett mást, mint hátrébb ugrott, egyre csak az alig 50 méterre húzódó épületek felé szorította ifjú ellenfele. Rövidesen egy villámcsapás hasított az égboltba, majd annak mennydörgése szelte keresztül az eget. Már csak percek kérdése volt az eső, hamarosan elérte őket a kegyetlen vihar. Draka azonnal cselekedetre szánta el magát, háttérbe szorította az eddig hatalmába kerítő barbár énjét, és elmélyedt az Erőben. Útmutatás után kutatva, s rálelve.

Finoman hátra szökelt kellő távolságra kerülve ellenfelétől, majd oldalra nyújtotta fénykardját felkészülve a végső csapásra, túlságosan is félre tartva. Így ugyanis képtelen volt a másik oldalról védeni magát ellentámadás esetén.

Ezt Lizara is jól tudta.

Előre látva a számára végzetes mozdulatsort egy megelőző csapás mellett döntött, Draka védtelen oldala felől irányozva azt, a neutóliai fejét szánva úti céljául. Aki már épp lesújtani készült, amikor meglátta a felé közeledő pengét gesztenyebarna szempárjával.

Fejét meredek szögben oldalra döntötte, miközben a penge alig centikre suhant el arcától. Annak zöldes árnyalatú bőrén érezte a lézer melegét, olyan erősen, hogy egy pillanatig azt hitte le is metszett egy belőle darabot. Közben engedett fényszabályja eddig szinte görcsös szorításán, majd deaktiválta azt s ujjai könnyed mozdulataival megfordította markolatát tenyerében, hogy nagyujjával a lehető legelőrébb tolhassa azt, miközben ismét kibontotta annak pengéjét, ahogyan egy oldalirányú csapás formájában kontrázott.

Egy szempillantás alatt, minden véget ért.

A zöldesen izzó penge így épp elég közel került a már hátra szökellő Lizarához, hogy végigszánthassa oldalát, aki azonnal a földre hanyatlott fájdalmában.

Draka Kerr mester tudta, hogy ez így lesz. Látta, amit a lány látott, érezte, hogy ellenfele tudni fog a felülről érkező számára végzetes csapásról és azt is, hogy kihasználja majd az ezt megelőző tálcán kínálgató lehetőséget. S érezte az őt mozgató indulatot, átjárta a sötét oldalra jellemző harag, ezért pontosan meg tudta jósolni az érkező csapás irányát és célpontját. Hiszen csak abból kellett kiindulnia, mit tenne az ő helyében.

Ehhez kénytelen volt szabadjára engedni a benne – s mindenkiben – lakozó démont. Szabadjára kellett engedni az erő sötét oldalát lelkében, csak így nyerhetett. Mostanra már azt teljesen ketrecébe visszazárva lépett közelebb a lányhoz, s rúgta ki kardját kezei közül...

- *Csak ne legyen már életben* – visszhangzott Aleya gondolataiban, amint a Calysto kilépett a hipertérből Sluis Van felett. Közben az idegesen fel-alá járkáló Travist figyelte, ki érezte, hogy csupán percek múlva majd minden, miközben heves rázkódás közepette lépett be kicsiny hajójuk a hatalmas bolygó légkörébe, izzó lángesővát húzva maga után.

- Fél perc a leszállásig – jelentette ki a twi'leket felkísérő két rohamosztagos egyike, aki történetesen pilótaként kezdte karrierjét a flottában – aztán egy briliáns manőverrel sikerült 5 TIE vadászt is tönkretennie kompjával.

Minden esetre most ő is megtette.

Maga leszállás kissé durvára sikerült, bár egyik utasa sem panaszkodott, Fred a szokásos szitkozódás elviselése helyett csak meglepetten nézett a rámpa leereszkedését követően leviharzó Travis után, majd őt Aleya követte félelemmel teli lelkének lépteivel.

De az „alakalmi” pilóta már az égen elsuhanó cirkáló árnyából tudta, mi tárul majd szemük elé. Minden esetre remélte, hogy marad kit hazahoznia, két Sith nagyúr elvesztése után örülhetne, ha forgalomirányítóként végzi a hangárban. Bár társa sem panaszkodhatott.

- Nem akarsz kimenni? Tudod, hátha elfajulnak a dolgok – fordult oda hozzá. Igazság szerint azt remélte, hogy ha az kimegy, talán őt terheli majd a felelősség.

- Eszem ágában sincs. Semmi jó nem süllhet ki abból, ha két...

- NEEEEEEEEEEEEEEEEEM!!!! – egy fájdalmas ordítás szakította félbe párbeszédüket, ahogy minden mást is félbe szakított a környéken. Abbamaradt az erősödő szél enyhe süvítésének hangja, a madárszerű élőlények csicsergése, a különféle állatok zörejei. Egy percre minden megállt s csak a kiáltás töltötte be a tájat, egy mindennél fájdalmasabb kiáltás.

Ez ugyanis nem egy Sith Nagyúr fájdalmas kiáltása volt tanítványa után, ez a szerető apa, a benne élő Jedi lelkének fájdalmas siralma volt lánya után. S Tyron csak tovább kesergett holtteste felett, Lizara élettelen testét szorongatva.

Nem... nem... ez nem lehet... neeemm!!! – folytatta kesergését, nem érdekelte, hogy látták, nem érdekelte, hogy gyengének mutatta magát. Most már semmi sem érdekelte többé. Mindössze egyetlen kósza vágyat, egyetlen halovány reményt dédelgetett.

Hogy Lizara mégis felnyitja szemeit.

- Silk! Ébredj, Silk! – hallatszott Emmerson hangja, majd az egykori rohamosztagos sisak nélküli arca rajzolódik ki jobb szeme elől. Ugyanis alaposan beverte a fejét a Hammer of God leszállókarmába, s felrepedt szemöldöke. Mostanra sisakja belsejének nagy részét alvadt vér borította. Egyedül ebből tudta, hogy ez nem álom volt az imént.

Társa bizonyára menedéket talált a lángok elől, s csak mostanra tudott kikászálódni roncsok közül. Ugyanis már elaludt a tűz s az eső is eleredt, csupán enyhe füst szállt fel a hajótest felől.

Több mint fél óra telt el azóta.

Amint levette sisakját Stan összeégett holtteste rajzolódott ki előtt a pilótafülkében, majd Jarheadét pillantotta meg miközben társa felsegítette.

- Istenem... - mondta halkán társának, ahogyan megpillantotta Lizara még most is élettel telinek tűnő arcát, s csak némám figyelték, ahogyan Tyron keservesen zokogott holttestét szorongatva. Hirtelen rohamosztagosok egyike masírozott le a Calysto rámpáján.

- Uram, lassan fel kell szállnunk. Egyre erősödik a vihar – Tyron azonban csak némán ingatta fejét, miközben egyre hullottak könnyei. Aleya vegyes érzelmekkel figyelte ezt, s egy váratlan érzést tapasztalt.

- *Eljött az idő.*

Szelíden közeledni kezdett felé, mintha csak nyugtatgatni akarta volna. Ekkor azonban abba maradt a keserves halálsíralom, s Tyron megdermedt egy pillanatra. Lehunyta két szemeit egy másodperc erejéig, majd ismét felnyitotta szemhéját.

Sárgásan izzó, félelmetes tekintet tört elő alóla, melyben hevesen lobogott a gonoszság és kegyetlenség tüze. Travis elengedte egykori tanítványát, majd ijesztő gyorsasággal ugrott fel a talajról, a twi'lek felé irányozva tekintetét, amelyen lelkének minden fájdalma egyetlen érzelem után kiáltott: a bosszúért.

Jobb kezét a felé közeledő Aleya felé nyújtotta, majd összeszorította ujjait, s az Erő ádáz hurka szorult a nő nyaka köré, azonnal megállítva azt, majd Travis mély dobogást keltő lépteivel kezdett közelíteni felé, miközben egyre lejjebb és lejjebb kényszerítette torkát kétségbeesetten fogó egykori admirálisát.

Kinek normál esetben bőven elég ereje lett volna, ahhoz, hogy saját Erőben lakozó képességei bedobásával kikerüljön az őt fojtogató, láthatatlan hurokból. De Travist most olyan mérhetetlen harag és gyűlölet hajtotta, melyet a twi'lek el sem tudott képzelni, s ez megsokszorozta erejét.

- A te hibád! Miattad halt meg!

Könnyű szerrel kényszerítette térdre a már fuldokló twi'leket, miközben annak recsegő gégejének hangja töltötte be a levegőt, már csak egy kicsit kellett szorítania a láthatatlan kötélén, hogy végleg elroppanthassa, ezzel véget vetve életének. Ekkor azonban Emmerson lépett közelebb hozzájuk.

Travis, elég legyen! – hangsúlyozta. – Hagyd őt békén! – viszont látszólag semmi hatást sem ért el. – Gondolkozz! Ezt nem ő tette, hanem a Jedik! Mit érsz vele holtan?! – a már életéért elkeseredetten küzdő twi'lek kivételével senkit sem hatott meg beszéde, leginkább a Sith újonnan felemelkedett sötét nagyurát nem. Az egykori rohamosztagost is csak a pusztá logika vezérelte, semmi más.

- Sith... - nyögte ki a twi'lek minden erejét összeszedve. – Nem öl Sithe... - ekkor teljesen váratlanul abbamaradt a szorítás. Travis ráeszmélt mit is akart tenni az előbb, ugyan Aleya minden létező módon rászolgált sorsára, de mégsem ölhetette meg csak úgy.

Még nem.

Ehelyett csak nézte egy pillanat erejéig, ahogyan az eső áztatta földre borult és zihálva kapkodta Sluis Van légkörének éltető elegyét, majd szó nélkül elsétált mellette.

A többiek sem cselekedtek másként és ügyet sem vetve korábbi vezérükre kísérték fel a Sith új nagyurát a Calysto rámpáján. Az alkalmi pilóta már épp felszállt volna, amikor Travis újabb szavai törték meg az eső hangos kopogását.

- Várjunk még, had vánszorogjon fel – bár ez a twi'leknek beletelt néhány percébe. De mégis türelmesen megvárta, amíg csurom vizesen, torkát egyik kezével még mindig átfogva feltántorgott a duracéllemezekből álló padlózatra.

- Köszönöm – nyögte ki alig hallható, rekedt hangom Emmerson felé fordulva, – bár mindketten tudták, hogy a férfi legszívesebben még rá is segített volna haláltusájára, de nem tehetett, kellett egy másodparancsnok – majd ledobta magát az egyik szabadon maradt ülésre. Travis csak ezután adott jelt az indulásra, hiszen már nem siettek sehova, nem maradt kit megmenteni.

Hevesen süvített végig a szél Ryloth egén, hatalmas vihar közeledett. De nem egy szokványos vihar volt ez, hanem a tűz tomboló vihara, amely felemészteni készült a bolygót. Megannyi csillagromboló, fregatt és vadászgép közeledett most felé, s elszánt védőinek még csak sejtésük sem volt róla az ádáz csata előtt, amely rájuk zúdulni készült. A szél csak egyetlen üzenetet hordozott magában, mely túl halovány volt.

Hogy bárki is megérthesse.

- Pusztulást hozok e világra, ahogyan minden világra. Ryloth, Kahyyk, Ossus, Coruscant sorra válik majd hamuvá lábaim előtt. Nyomtalanul eltörölöm az összes Jedit a galaxis színéről, de ne feledjétek. Ti magatok idéztétek elő...

Darth Raven